

Arrest

nr. 243 365 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij A. A. W. en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt en tevens de tweede verzoekende partij A. B. M. vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, echtgenoten en van Afghaanse nationaliteit, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij betwisten dit niet.

3. In de bestreden beslissingen wordt op duidelijke wijze vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, en dat hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn in Griekenland en hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Verzoekers beperken zich immers in wezen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij evenwel de bevindingen in de bestreden beslissingen niet in een ander daglicht weten te plaatsen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers' status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekers er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekers in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), moet de verzoekende partij, zoals verzoekers het verwijzende naar die rechtspraak zelf correct opmerken in hun verzoekschrift, “(...) zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.” (verzoekschrift, p. 3). Landeninformatie, zoals die waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen aangaande de algemene, moeilijke situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekers slagen er niet in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland op goede grond o.a. het volgende wordt geduid:

“U verklaart dat uw familie ziek werd: zo verloor uw vrouw volgens uw verklaringen haar verstand, was ze depressief en werden uw kinderen ziek. Uw vrouw is hiervoor in Griekenland naar de dokter geweest en kreeg medicatie toegediend. Voor uw kinderen kocht u zelf medicijnen en er werd u aangeraden een afspraak te maken bij de dokter. Gevraagd naar de medische opvolging van uw vrouw en kinderen sinds jullie in België zijn, verklaart u dat uw zoon, B.(...) een neusspray heeft gekregen en uw dochter een pil en een zuigtablet. Uw vrouw werd pillen voorgeschreven en toen dat niet hielp, is doorverwezen naar een psychiater (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6, 8). Uit uw verklaringen blijkt enerzijds dat in Griekenland zowel uw vrouw als uw kinderen wel toegang hadden tot de gezondheidszorg. Zoals eerder vermeld, kocht u zelf medicijnen voor uw kinderen en er werd u voorgesteld een afspraak te maken voor hen. Uw vrouw had verschillende afspraken met de dokter en werd doorverwezen naar een psycholoog die ze één keer gezien heeft. Ze werd ook medicatie gegeven (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7, 8). Er kan dus vastgesteld dat uw gezin effectief medische hulp kon genieten. Anderzijds, sinds uw aankomst in België blijkt, volgens uw verklaringen, dat de medische hulp die hier wordt aangereikt niet veel uitgebreider dan in Griekenland (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Hieruit kan worden afgeleid dat de gezondheidsproblemen uw familie niet van die aard zijn dat ze een ander soort medische interventie nodig hadden dan wat in Griekenland werd aangeboden.

Wat andere socio-economische factoren betreft: u ontving een uitkering, had onderdak en kon lessen Grieks volgen. U beweert dat u na het ontvangen van uw status beging februari 2019, 10 dagen de tijd kreeg om het opvangcentrum te verlaten. In realiteit blijkt echter dat u daar toch nog 8 maanden kon blijven gezien u er pas in oktober vertrokken bent. U verklaart verder dat u geen pogingen hebt gedaan om werk te zoeken en dat u Afghanistan niet hebt verlaten om te komen werken. U zocht ook geen contact met hulporganisaties (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 7). Gelet op bovenstaande zaken, en het feit dat u Griekenland vrij snel heeft verlaten, kan worden geconcludeerd dat u nooit de intentie had om daar een leven op te bouwen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans opwerpen dat “Er blijkt ook nergens dat ze voldoende gespecialiseerde hulp hebben gekregen of konden krijgen”, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats verzoekers zelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was. De Raad beklemtoont dat verzoekers in Griekenland, zo blijkt uit hun verklaringen, toegang hadden tot en gebruik konden maken van de gezondheidszorg aldaar, hetgeen door hen niet wordt betwist. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Het CGVS gaat nergens na of de medicatie die verzoekster ingenomen heeft, haar geholpen heeft. Verzoekers wensen te benadrukken dat de medicatie verzoekster niet geholpen heeft”, dient erop gewezen dat het Commissariaat-generaal, een asielinstantie en geen medische instelling, geenszins ertoe gehouden is een dergelijk onderzoek te ondernemen, doch te dezen de vaststelling volstaat dat verzoekers toegang hadden tot en medische zorgen konden genieten in Griekenland. Daarenboven blijkt uit niets en tonen verzoekers niet aan dat zij dit, net als wat hun bewering betreft dat verzoekster in Griekenland gevraagd heeft om een specialist te consulteren, maar zij die nooit te zien heeft gekregen, bij de Griekse autoriteiten hebben aangekaart. Uit hun verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt bovendien onder meer nog dat zij er geen contact zochten met hulporganisaties.

Tevens blijkt uit hun eerdere verklaringen dat verzoeker in Griekenland geen pogingen heeft ondernomen om er werk te zoeken, waarbij hij o.a. aangaf dat hij Afghanistan niet heeft verlaten om (hier) te komen werken. Verzoekers werpen hier thans geen ander licht op. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers’ verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal merkte dan ook terecht op dat, gelet ook op de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel hebben verlaten, verzoekers klaarblijkelijk niet de intentie hadden om er een leven op te bouwen.

De Raad beklemtoont dat een algemene verwijzing naar de levensomstandigheden in Griekenland voor (al dan niet erkende) vluchtelingen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Griekenland, waar hen internationale bescherming in de vorm van subsidiaire bescherming werd toegekend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over hun persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen, motieven die dus op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht.

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 augustus 2020, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster ernstig ziek is en dat haar beroep tegen een negatieve beslissing 9ter hangende is bij de Raad. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij

nood hebben aan medische zorgen en dat uit de nota van Nansen duidelijk blijkt dat er zeer veel problemen zijn met betrekking tot de gezondheidszorg in Griekenland. Zij besluiten dat gelet op hun extreme kwetsbaarheid zij niet kunnen buigen op een effectieve en efficiënte bescherming/gezondheidszorg in Griekenland.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder aangehaalde elementen en het formuleren van algemene opmerkingen, doch zij gaan niet *in concreto* in op, minstens laten zij geheel na een ander licht te werpen op de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partijen, verwijzende naar een niet voorgelegde nota van Nansen, aanvoeren dat er zeer veel problemen zijn met de gezondheidszorg in Griekenland, herhaalt de Raad dat dergelijke algemene (landen)informatie omtrent de situatie in Griekenland weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat, doch verzoekende partijen zelf concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie dienen aan te tonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was/is, en dat zij er de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, onder meer inzake toegang tot o.a. de gezondheidszorg aldaar, niet (meer) kunnen laten gelden.

De Raad benadrukt in dit verband de grond in de beschikking van 31 augustus 2020 waar erop wordt gewezen dat *“In navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), moet de verzoekende partij, zoals verzoekers het verwijzende naar die rechtspraak zelf correct opmerken in hun verzoekschrift, “(...) zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.” (verzoekschrift, p. 3). Landeninformatie, zoals die waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen aangaande de algemene, moeilijke situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo’n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.”*

Zoals in voormelde beschikking wordt opgemerkt, volstaat een algemene verwijzing naar (informatie aangaande) de levensomstandigheden in Griekenland voor (al dan niet erkende) vluchtelingen niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in Griekenland, waar hen internationale bescherming in de vorm van subsidiaire bescherming werd toegekend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.

Verzoekende partijen maken *in casu*, zoals eerder in de beschikking al werd vastgesteld, niet aannemelijk zich in een dergelijke situatie van uitzonderlijke aard, zoals geduid door het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak, te bevinden. Ze tonen niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, zoals ter zitting waar zij wederom op zeer algemene wijze opwerpen dat gelet op hun extreme kwetsbaarheid zij niet op een effectieve en efficiënte bescherming/gezondheidszorg in Griekenland kunnen buigen, doch maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.4. De Raad hamert erop dat, zoals in voormelde beschikking werd opgemerkt, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het dus aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen

beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Zij blijven hier echter in gebreke.

De algemene opmerkingen van verzoekende partijen ter terechtzitting dat verzoekster ernstig ziek is en dat haar beroep tegen een negatieve beslissing 9ter hangende is bij de Raad, dat zij nood hebben aan medische zorgen en dat uit de nota van Nansen duidelijk blijkt dat er zeer veel problemen zijn met betrekking tot de gezondheidszorg in Griekenland, zijn, net als hun eveneens zeer algemene en niet in het minst onderbouwde stelling dat zij gelet op hun extreme kwetsbaarheid niet op een effectieve en efficiënte bescherming/gezondheidszorg in Griekenland kunnen buigen, geenszins van aard afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 31 augustus 2020, waar met betrekking tot hun concrete situatie in Griekenland, o.a. wat de toegang tot de gezondheidszorg aldaar betreft, *in concreto* het volgende wordt vastgesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekers slagen er niet in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie en ervaringen in Griekenland op goede grond o.a. het volgende wordt geduid:

“U verklaart dat uw familie ziek werd: zo verloor uw vrouw volgens uw verklaringen haar verstand, was ze depressief en werden uw kinderen ziek. Uw vrouw is hiervoor in Griekenland naar de dokter geweest en kreeg medicatie toegediend. Voor uw kinderen kocht u zelf medicijnen en er werd u aangeraden een afspraak te maken bij de dokter. Gevraagd naar de medische opvolging van uw vrouw en kinderen sinds jullie in België zijn, verklaart u dat uw zoon, B.(...) een neusspray heeft gekregen en uw dochter een pil en een zuigtablet. Uw vrouw werd pillen voorgeschreven en toen dat niet hielp, is doorverwezen naar een psychiater (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6, 8). Uit uw verklaringen blijkt enerzijds dat in Griekenland zowel uw vrouw als uw kinderen wel toegang hadden tot de gezondheidszorg. Zoals eerder vermeld, kocht u zelf medicijnen voor uw kinderen en er werd u voorgesteld een afspraak te maken voor hen. Uw vrouw had verschillende afspraken met de dokter en werd doorverwezen naar een psycholoog die ze één keer gezien heeft. Ze werd ook medicatie gegeven (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7, 8). Er kan dus vastgesteld dat uw gezin effectief medische hulp kon genieten. Anderzijds, sinds uw aankomst in België blijkt, volgens uw verklaringen, dat de medische hulp die hier wordt aangereikt niet veel uitgebreider dan in Griekenland (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Hieruit kan worden afgeleid dat de gezondheidsproblemen uw familie niet van die aard zijn dat ze een ander soort medische interventie nodig hadden dan wat in Griekenland werd aangeboden.

Wat andere socio-economische factoren betreft: u ontving een uitkering, had onderdak en kon lessen Grieks volgen. U beweert dat u na het ontvangen van uw status beging februari 2019, 10 dagen de tijd kreeg om het opvangcentrum te verlaten. In realiteit blijkt echter dat u daar toch nog 8 maanden kon blijven gezien u er pas in oktober vertrokken bent. U verklaart verder dat u geen pogingen hebt gedaan om werk te zoeken en dat u Afghanistan niet hebt verlaten om te komen werken. U zocht ook geen contact met hulporganisaties (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 7). Gelet op bovenstaande zaken, en het feit dat u Griekenland vrij snel heeft verlaten, kan worden geconcludeerd dat u nooit de intentie had om daar een leven op te bouwen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekers thans opwerpen dat “Er blijkt ook nergens dat ze voldoende gespecialiseerde hulp hebben gekregen of konden krijgen”, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats verzoekers zelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was. De Raad beklemtoont dat verzoekers in Griekenland, zo blijkt uit hun verklaringen, toegang hadden tot en gebruik konden maken van de gezondheidszorg aldaar, hetgeen door hen niet wordt betwist. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Het CGVS gaat nergens na of de medicatie die verzoekster ingenomen heeft, haar geholpen heeft. Verzoekers wensen te

benadrukken dat de medicatie verzoekster niet geholpen heeft”, dient erop gewezen dat het Commissariaat-generaal, een asielinstantie en geen medische instelling, geenszins ertoe gehouden is een dergelijk onderzoek te ondernemen, doch te dezen de vaststelling volstaat dat verzoekers toegang hadden tot en medische zorgen konden genieten in Griekenland. Daarenboven blijkt uit niets en tonen verzoekers niet aan dat zij dit, net als wat hun bewering betreft dat verzoekster in Griekenland gevraagd heeft om een specialist te consulteren, maar zij die nooit te zien heeft gekregen, bij de Griekse autoriteiten hebben aangekaart. Uit hun verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt bovendien onder meer nog dat zij er geen contact zochten met hulporganisaties.

Tevens blijkt uit hun eerdere verklaringen dat verzoeker in Griekenland geen pogingen heeft ondernomen om er werk te zoeken, waarbij hij o.a. aangaf dat hij Afghanistan niet heeft verlaten om (hier) te komen werken. Verzoekers werpen hier thans geen ander licht op. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers’ verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal merkte dan ook terecht op dat, gelet ook op de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel hebben verlaten, verzoekers klaarblijkelijk niet de intentie hadden om er een leven op te bouwen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in hier een ander licht op te doen schijnen. Ze beperken zich immers louter tot algemene opmerkingen welke geenszins van aard zijn om aan voormelde concrete vaststellingen afbreuk te doen. Het gegeven dat een beroep hangende is bij de Raad tegen een negatieve beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, staat los van hetgeen voorafgaat met betrekking tot de hen toegekende internationale beschermingsstatus en hieraan verbonden rechten en voordelen, o.a. inzake de toegang tot gezondheidszorg, in Griekenland. Het staat eveneens los van onderhavige procedure in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming. Dit betreft immers twee onderscheiden procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden.

4.5. De verzoekende partijen gaan voorts niet in op en laten voor het overige na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 31 augustus 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS